

у 1970-х, був пов'язаний із ширшими процесами боротьби за рівність, свободу та переосмислення традиційних гендерних ролей.

У мюзиклі це призвело до появи героїнь, чия драматургічна функція пов'язана не лише з любовною лінією, а з питаннями вибору, кар'єри, тілесності, соціальної залежності та особистої свободи.

У цьому контексті показовими є образи Саллі Боулз у «Cabaret», Філіс і Саллі у «Follies», Велми Келлі та Роксі Гарт у «Chicago». Вони не є однозначно позитивними або негативними персонажами; навпаки, їхня сценічна природа будується на суперечності між зовнішнім блиском і внутрішньою вразливістю, між демонстративною свободою і залежністю від соціального середовища. Особливо важливо, що жіночий образ у таких творах часто розкривається через номер, який не просто прикрашає виставу, а виконує функцію самопрезентації, психологічного захисту або іронічного коментаря до суспільних правил.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-614-3-2-71>

ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ ВИКОНАВСЬКОЇ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ В СУЧАСНОМУ ФОРТЕПІАННОМУ МИСТЕЦТВІ

Хіль О. М.

*кандидат мистецтвознавства, професор, ректор
Одеська національна музична академія імені А. В. Нежданової
м. Одеса, Україна*

Сучасне фортепіанне виконавство перебуває у стані активної трансформації, що зумовлено як еволюцією музичної мови ХХ–ХХІ століть, так і зміною естетичних орієнтирів виконавця. У цих умовах особливого значення набуває проблема формування виконавської інтерпретації як складного багаторівневого процесу, що поєднує аналітичне осмислення музичного тексту, індивідуальне художнє бачення та високий рівень професійної майстерності. Інтерпретація постає не як механічне відтворення авторського задуму, а як форма творчого діалогу між композитором і виконавцем, у межах якого нотний текст виступає основою для створення нової художньої реальності.

Одним із ключових принципів формування виконавської інтерпретації є принцип текстоцентризму, що передбачає глибоке та всебічне вивчення авторського нотного тексту. Йдеться не лише про точне відтворення ритмічних, динамічних і артикуляційних позначень, а й про проникнення у внутрішню логіку музичного мислення композитора, виявлення структурних зв'язків, гармонічної організації та фактурних особливостей

твору. У сучасній виконавській практиці текстоцентризм набуває ознак інтерпретаційної гнучкості, оскільки навіть найдетальніше зафіксований нотний текст залишає простір для творчого осмислення.

Важливим аспектом формування інтерпретації є принцип історико-стильової адекватності, який полягає у врахуванні естетичних норм відповідної епохи, жанрових характеристик і індивідуального стилю композитора. Сучасний піаніст звертається до історичних джерел, виконавських традицій, досліджує специфіку стилістичних ознак різних музичних напрямів. Водночас історична достовірність не є самоціллю, адже інтерпретація передбачає не лише реконструкцію, а й актуалізацію змісту твору в сучасному культурному контексті.

Не менш значущим є принцип індивідуалізації виконавської інтерпретації, який відображає особистісний вимір музичного виконання. У сучасному фортепіанному мистецтві особлива увага приділяється унікальності виконавського висловлювання, що проявляється у варіативності темпів, агогіки, динамічних відтінків, фразування. Індивідуалізація не суперечить авторському тексту, а сприяє його глибшому розкриттю через особистий досвід і художню інтуїцію виконавця.

Суттєвим чинником формування інтерпретації виступає принцип цілісності художнього образу, який передбачає узгодженість усіх елементів виконання. Виконавець має сформувати логіку розвитку музичного матеріалу, визначити драматургію твору, окреслити кульмінаційні вершини та забезпечити їх переконливе втілення. Цілісність досягається завдяки органічному поєднанню технічних і художніх компонентів, де техніка виступає засобом реалізації образного змісту.

У цьому контексті важливого значення набуває принцип техніко-художньої доцільності, який передбачає підпорядкування виконавської техніки художній меті. У сучасному піанізмі технічна майстерність розглядається не як самоціль, а як необхідний інструмент для досягнення виразності. Вибір аплікатури, штрихів, педалізації та інших технічних засобів визначається характером музичного образу і спрямований на його максимально повне розкриття.

Сучасна виконавська практика також демонструє зростання ролі міждисциплінарного підходу, що відображається у принципі контекстуальності інтерпретації. Музичний твір розглядається у широкому культурному, філософському та мистецькому контексті, що дозволяє виконавцю залучати асоціативні зв'язки з літературою, живописом, театром. Такий підхід сприяє розширенню семантичного поля інтерпретації та поглибленню її змістовності.

В умовах глобалізації та цифровізації музичного простору актуалізується принцип відкритості та варіативності інтерпретації. Доступ до численних виконавських версій, аудіо- та відеозаписів формує поліфонічність виконавських підходів, стимулює критичне осмислення традицій і пошук власного художнього рішення. Сучасний піаніст функціонує у відкритому інформаційному середовищі, що зумовлює

необхідність поєднання індивідуальності з усвідомленням багатоманітності існуючих інтерпретацій.

Отже, формування виконавської інтерпретації у сучасному фортепіанному мистецтві ґрунтується на взаємодії низки принципів, серед яких визначальними є текстоцентризм, історико-стильова адекватність, індивідуалізація, цілісність художнього образу, техніко-художня доцільність і контекстуальність. Їхня реалізація забезпечує створення переконливої, художньо цілісної та актуальної інтерпретації. Сучасний виконавець постає не лише як інтерпретатор, але і як активний співтворець музичного змісту, що зумовлює необхідність глибокого аналітичного мислення, високого рівня професійної підготовки та відкритості до нових культурних впливів.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-614-3-2-72>

ПОНЯТТЯ РЕАМПІНГУ ЯК СУМІЖНОГО МЕТОДУ ЗАПИСУ ТА ПЕРЕДАЧІ СИГНАЛУ

Шаманський М. Д.

*здобувач 4 курсу першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
кафедри музичного мистецтва та звукорежисури
Міжнародний університет
м. Одеса, Україна*

Горовенко М. Г.

*науковий керівник, старший викладач
кафедри музичного мистецтва та звукорежисури
Міжнародний університет
м. Одеса, Україна*

Сучасний етап розвитку музичного мистецтва в Україні характеризується активним пошуком нових технологічних рішень, що дозволяють зберігати високу якість творчого продукту навіть за умов обмеженого доступу до спеціалізованих студійних приміщень. У цьому контексті особливого значення набуває метод реампіngu (re-amping) як суміжний спосіб запису та обробки аудіосигналу. Сама сутність реампіngu полягає у суміжному процесі між двома різними способами запису: спочатку здійснюється запис «чистого» (DI) сигналу інструмента, а згодом цей сигнал повторно транслюється через аналоговий підсилювальний тракт. Це дозволяє розділити момент виконання та момент остаточного формування тембру. З технічної точки зору критично важливим є